výtěžku za tyto svršky také k oněm vykonatelným pohledávkám stěžovatelů požívajícím přednostního práva zástavního na zabavených svrškách a při rozvrhovém roku též řádně přihlášeným v prvé řadě přihlížeti a odpor proti jich přikázání z toho důvodu vznesený, že svršky ty nejsou vlastnictvím exekuta Emila B-a, nýbrž Růženy B-ové se zřetelem k tomu, co svrchu uvedeno, jako bezdůvodný zamítnouti (§§ 37 a 231 a 286 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu firmy M.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje v podstatě stavu věci jak po stránce skutkové tak po stránce právní a jeho odůvodnění nebylo vyvráceno vývody stížnosti. Lze proto dovolací stížnost celkem na ně odkázati. Otázku, zda vymáhající věřitel nabývá práva zástavního, když pro jeho vykonatelnou pohledávku byla zabavena cizí věc v držení dlužníkově se nalézající a její vlastník se uznání svého vlastnického práva žalobou nedomáhal, netřeba tu řešiti. Zajisté není ani v takovém případě vymáhajícímu věřiteli, dokud vlastník svého vlastnického práva žalobou neuplatní, zabráněno, by pokračuje v exekuci zabavené věci nepoužil k svému uspokojení, totiž ji nedal zpeněžiti a z výtěžku nedošel zaplacení, takže by vlastníku věci bylo po té již jen možno, případné své nároky uplatniti sporem o výtěžek za věc. Mylným je názor dovolací stížnosti, že vlastnice věci neměla zájmu na žalobě podle §u 37 ex. ř., protože by tím nebyla prodeji věcí, zabavených i pro jiné skutečné její věřitele, zabránila, i kdyby byla ve sporu zvítězila. Zájem její byl by záležel v tom, že by zvítězivši ve sporu byla znemožnila, by z výtěžku jejích věcí placeny nebyly cizí dluhy na újmu jejích vlastních věřitelů. Otázka, zda a jak by tito mohli zakročiti, by opominutím své dlužnice netrpěli škody, nemá pro stěžovatelův nárok významu. Stejně netřeba s dovolací stížností uvažovati o tom, zda by stěžovatel mohl svůj nárok uplatniti žalobou podle §u 258 ex. ř., neboť jeho zástavní právo v rozvrhovém řízení nebylo vzato v odpor, nýbrž on odporoval zástavnímu právu předcházejících věřitelů H-a a C-a. By tento jeho odpor byl, jak míní dovolací stížnost, poukázán na pořad práva, nebylo příčiny, protože jmenovaní věřitelé své nároky včas ohlásili a ze spisů bylo patrno, že jejich nároky ani uplynutím času (§ 256 druhý odstavec ex. ř.) ani úspěšnou žalobou podle §u 37 ex. ř. nezanikly, takže tu podle stavu věci vůbec nebylo sporných skutkových okolností, které by podle §u 231 a 286 ex. ř. poukaz na pořad práva odůvodňovaly.

Čís. 5817.

O počítání lhůt §u 933 obč. zák. platí ustanovení §u 902 obč. zák. Význam slov »není-li ustanoveno jinak« v §u 902. obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 125/26.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 8. července 1925, domáhal se žalobce zrušení kupní smlouvy o dobytčeti, odevzdaném mu dne 27. května 1925. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl, maje za to, že byla podána až 43. dne, tudíž po uplynutí propadné šestinedělní lhůty §u 933 obč. zák. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Propadná lhůta k uplatnění dobytčích vad činí šest týdnů. Jak jest počítati lhůtu určenou podle týdnů, stanoví § 902 obč. zák., dle něhož konec lhůty připadá na onen den posledního týdne, který pojmenováním nebo číslem se shoduje se dnem události, od něhož počíná lhůta běžeti. Běh lhůty v tomto případě počal 27. května 1925, ve středu, konec šestinedělní lhůty končí proto ve středu dne 8. července 1925, kteréhož dne, tudíž včas, byla žaloba podána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení, jež v podstatě vyhovuje skutkovému stavu věci a zákonu, nebylo vyvráceno vývody stížnosti, pročež se tato odkazuje na jeho odůvodnění. Stížnost vykládá mylně ustanovení jak § 902, tak § 933 obč. zák. Slova »není-li ustanoveno jinak« v § 902 obč. zák. naznačují toliko, že v novém znění tohoto § jeho pravidlo bylo vysloveno jen jak norma dispositivní (srovn. materiálie k III. novele obč. zák. 78 příl. k stenogr. protokolům panské sněmovny, XXI sese 1912 č. 2/H. H.), že se tedy strany mohou o počítání lhůt dohodnouti také jinak a že pak ono zákonné pravidlo neplatí. Vysloviti, že neplatí, bylo-li zákonem něco jiného stanoveno, nebylo třeba, neboť rozumí se to právě tak samo sebou, jak se samo sebou rozumí, že ono pravidlo neplatí pro případy, v kterých jde o lhůty kratší jednoho dne §§ 1075, 1116 obč. zák.). Mylným jesti stěžovatelův názor, že § 933 obč. zák. počítání lhůt pro žaloby ze správy stanoví jinak než § 902 obč. zák. V § 933 není o způsobu počítání lhůty vůbec řeči, nýbrž je v něm toliko naznačena událost pro počítání lhůty rozhodná, od níž totiž lhůta počíná běžeti, to jest: kdy se stalo odevzdání věci, pokud se týče, kdy uplynula doba, pro kterou platí domněnka § 925, aneb kdy nabyvatel zvěděl o nároku třetí osobou na věc vzneseném. Pro vypočítání lhůt platí i tu pravidlo § 902, že se totiž nepočítá den, na který připadá událost, od níž lhůta počíná běžeti. Z rozhodnutí čís. 228 knih. jud. býv. nejv. soudu ve Vídni a z materialií k § 933 obč. zák. ve znění III. novely pro opačný názor stěžovatelův nelze nic vyvozovati, neboť jako ono tak i tyto se obírají toliko otázkami, od které události žalobní lhůta začíná běžeti, ale ani ono ani tyto neřeší v této souvislosti otázky, zda den, na který ona rozhodná událost připadá, je do stanovené lhůty započítati čili nic, jinak řečeno, zda prvním dnem lhůty je den, kterého se rozhodná událost stala, či teprve den následující. Otázka ta nebyla před III. novelou k obč. zák. pro obor civilního práva zákonem vůbec řešena. Zákonem byla upravena toliko pro obor práva obchodního a procesního. Teprve III. novelou byl pro obor práva občanského o ní stanoven předpis a to, jak zmíněné již materiále k ní praví, ve shodě s předpisy

platnými pro obor práva obchodního a procesního, když bylo poznáno, že se dřívější ustanovení obč. zákona o lhůtách vůbec příčí názorům obchodního styku. Lze proto také právem pochybovati, že by bývalý nejvyšší soud, usnášeje se v roce 1915 o judikátu čís. 228 jednajícím o zcela jiných právních otázkách, byl měl na mysli, jím mimochodem prohlásiti správným počítání lhůt, které by stejně bylo odporovalo jak zákonným předpisům práva obchodního a procesního, tak všeobecným názorům obchodního styku.

Čís. 5818.

Odklad exekuce vyklizením.

Výhod zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. může se nájemník po případě již předem vzdáti.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R II 22/26.)

Soud prvé stolice nepovolil odklad exekuce vyklizením, maje za to, že se ho povinní vzdali. Rekursní soud odklad povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K názoru rekursního soudu, že se nájemce nemůže vzdáti výhod zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místnosti, nelze přisvědčiti, třeba že je pravdou, že zákon ten, jsa do jisté míry doplňkem zákona o ochraně nájemníků, slouží týmž účelům. Správnost opačného názoru, že se totiž nájemce oněch výhod vzdáti může, plyne jasně z rozdílu v doslovu řečeného zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. Kdežto tento zákon v §u 7 výslovně stanoví, že účinnost některých jeho tam blíže naznačených ustanovení nemůže býti vyloučena ani obmezena smlouvou stran, není v zákoně čís. 51/25 obdobného předpisu. Je tudíž nájemníkům ponecháno na vůli, zda se chtějí dovolati ochrany tohoto zákona či zda se jí chtějí, třeba také již předem, vzdáti. Přes to však bylo napadené usnesení potvrditi, neboť doličuje celkem správně v shodě se zákonem a stavem věci, že se povinná strana výhody, domáhati se odkladu nuceného vyklizení, nevzdala bezpodmínečně, nýbrž toliko za podmínky, bude-li také povinným povoleno, dáti výpověď z bytu v jejich vlastním domě, a že se podmínka ta nesplnila.

Čís. 5819.

Exekuční soud jest oprávněn přihlížeti k oznámení třetí osoby, obývající byt, jenž má býti vyklizen, že se exekuční titul na ni nevztahuje, a že proto nelze ji vykliditi.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R II 44/26.)